

Cuprins

Prefață	9
----------------------	----------

Partea întâi

1. O profeție	15
2. Pui de leu	33
3. Spinii trandafirilor	47
4. Sonata	78
5. Carina Dahl	101
6. Realithéâtre	132
7. Dans macabru.....	164
8. La Gitanilla	222
9. Amor boem	266
10. „Escucha tu corazon...”	302

Partea a doua

11. Stăpânește-ți sămânța!	339
12. A fi femeie	368

13. Lecții	396
14. Puterea șarpelui	425
15. Daruri	455
16. Kaula	479
17. Vis și realitate	520
18. Joc	555
19. Viața cu majuscule	570
20. Triunghiul circumscris	587
21. Mesaj din negura timpului	600
22. O veche cunoștință	611
23. Dincolo de ușa neagră	623
24. Rădăcini înfipte în trecut	639
25. Chakra Puja	650
26. „Precum sus, la fel și jos...”	673
27. Împreună	678

PARTEA ÎNTÂI

„Știi ce ești?
Ești un manuscris
al unei scrisori divine.
Ești oglinda
care reflectă
o față zeiască.
Acest univers
nu este în afara ta.
Privește în tine;
Tot ceea ce vrei să fii:
Ești.“

Rumi

1

O profeție

Un scâncet nerăbdător vesti venirea mea pe lume. Era o noapte cețoasă, rece și fără stele, în luna februarie a anului 1967. Tatăl meu – Thorwald Falkenberg, descendent al unei ilustre familii nobiliare – începu să danseze de bucurie pe culoarele maternității când i se aduse la cunoștință că Atotputernicul îi dăruise un fiu. Dacă ar fi fost credincios, sunt sigur că l-ar fi gratificat cu o donație substanțială pe pastorul burduhănos de la Amirali-tetskyrkam. Dar tatăl meu era un ateu irecuperabil; așa că striga întruna: VICTORIE! VICTORIEEEEEEE! După trei încercări nereușite – din care rezultaseră doar fete – în sfârșit, un băiat! Mă și vedea stând pe puntea de comandă a unui vas militar, îmbrăcat într-o uniformă fastuoasă, cu pieptul mândru bombat sub povara decorațiilor, răstind comenzi înfocate...

Căci tatăl meu era militar. Fire hotărâtă, dârză, războinică. Servea în marina militară. Cu inegalabil devotament patriotic bătea tobele în orchestra mare a marinei militare din Karlskrona, „cânta la timpan, trianglu

și alte instrumente de percuție“, după cum obișnuia să se exprime.

Activitatea lui îmi aducea un avantaj de neprețuit: având ocazia să-și consume instinctele ușor agresive la locul de muncă, acasă n-am încasat niciodată bătaie. Eram îndatorat peste măsură destinului pentru acest favor. Mai ales când mă gândeam la băiatul din vecini. Tatăl acestuia era croitor. Om cumsecade și drept. Dar munca nu-i dădea ocazia să caftească, așa că își bătea zilnic copilul, iar la ocazii speciale își cotonogea și nevasta. Plin de curaj bărbătesc, vecinul nesocotea ordinul cu putere de lege al guvernului suedez, care interzicea cu desăvârșire, sub amenințarea unei pedepse severe, orice atingere adusă integrității corporale unui cetățean aflat în stadiul copilăriei; cu același eroism nesocotea și amenințările soției sale, o adeptă a mișcării feministe ce tocmai începuse să capete dimensiuni naționale.

Criticam, la vremea respectivă, negliobia politicianilor guvernanți când era vorba de această problemă; în opinia mea, susținută ferm de experiența mea de-o viață, ar fi fost mult mai eficient ca în locul legilor, oricum nesocotite de toți, să se fi organizat cursuri de instrumente de percuție pentru acei părinți care la serviciu erau privați de posibilitatea eliberării de pornirile agresive disimulate.

Tatăl meu voia cu orice preț să facă din mine militar. Să fi tot avut cinci ani când, pentru prima oară, m-a târât cu el să-mi arate fortificațiile orașului. Îmi povestea cu evlavie aproape religioasă despre mari bătălii și victorii mărețe. Îmi amintesc că stătea pe parapetul unui turn de pază, iar pe capul meu se revărsau cascadele datelor istorice, care însă nu apucau să-mi pătrundă prin ureche.

Admiram marea, care oferea o priveliște superbă de sus, cu totul diferită de imaginea de la mal, de la înălțimea staturii mele de copil. Nu departe de coastă înota un stol de lebede. Mă întrebam de ce se scăldau ele în apa aia rece, oare le obligase cineva? Aveam față de ele cea mai adâncă compasiune... Îmi aminteau de momentele cele mai cumplite din scurta mea existență, de diminețile când tata mă smulgea din brațele dulci ale somnului, de sub plapuma călduță, mă puneă să fac gimnastică, apoi mă obliga să mă spăl până la brâu cu apă rece ca gheața. Nu aveam nici cinci ani, dar sculatul devreme și apa rece mă umpleau deja de o antipatie profundă. „Turnul a fost construit în 1857 pentru apărarea artileriei care asigura paza portului“ – ajuungeau la cunoștința mea, uneori, de departe, cuvintele tatălui meu.

Pietrele, amuțite sub mușchi, ascunzând urmele marilor bătălii ale trecutului glorios, îmi trezeau un oarecare sentiment, pe care l-aș numi mistic, dar nu reușeau să învie în mine pofta de luptă a strămoșilor marțiali – așa cum ar fi sperat tatăl meu. Nici tunurile înnegrite de ulei, ce străluceau mândre în muzeul marinei, nici săbiile lucioase de atâta frecat nu aveau darul de a mă emoționa din cale-afară. În schimb, lungul tunel militar, care asigurase cândva legătura dintre port și gara de cale ferată, îmi câștigase interesul. Era grozav, căci pe timp de vară mă plimbam prin el de la un capăt la altul, într-un vagonet dirijat cu pedală.

Câțiva ani mai târziu, în epoca Jules Verne a copilăriei mele, priveam cu alți ochi și cu alt interes la *Jarramas* – vaporul-muzeu complet echipat, și la gigantica macara-turn, care, chiar și după pensionare, se înălța mândră spre

cer. Dar și atunci mă ispiteau călătoria, aerul cu gust de libertate al mării nesfârșite, nu joaca de-a războiul.

Drumul plănuțit de tata pentru a-mi revela mărețiile trecutului mă găsisese prea tânăr pentru inițiere. Pe atunci mă interesau numai și numai fetele... ei da, și instrumentele muzicale. Adoram să-l însoțesc pe tata la repetițiile orchestrei. În pauze, în timp ce muzicanții fumau pe culoar sau jucau cărți, aveam voie să suflu în trompetă, puteam călări în șaua contrabasului, sau, ce îmi plăcea cel mai mult, mă puteam ascunde în pâlnia uriașă a tubei. Odată, bătrânul cu mustăți de hâtru, care cânta la tubă, mă observă, se strecură hoțeste și suflă în instrument. De spaimă, era să mă năpustesc afară, dar simțind furnicăturile plăcute, iscate de valurile sonore ce mă învăluiau, m-am răzgândit. De atunci tubăitul ajunsese pe primul loc în topul plăcerilor mele inocente, devansând mâncatul înghețatei și cascadoriile pe patine cu roțile. Adoram furnicăturile acelea. Iar când, după pauză, bagheta dirijorului se ridica și, dintr-o dată, răsună orchestra mare, eram cuprins de extaz. Obişnuiam să mă culc sub marele pian negru, ochii mi se închideau fără voie, iar trupul îmi plutea pe suprafața unduitoare a unei mări line. Mă furnica la fel ca sunetul tubei, dar mai fin, mai amețitor. Valurile mă duceau încolo și-ncoace, uneori mă ridicau spre culmi strălucitoare, amețitoare, apoi, printr-o cădere lină-plăcută, mă aruncau în vârtoarea unor adâncimi întunecate.

Adoram muzica. În acest unic punct eram cu adevărat fiul tatălui meu – dar mă deosebeam de el în toate celelalte. De pildă, el iubea ordinea și disciplina de fier, în timp ce eu eram împotriva lor cu trup și suflet; din păcate, acasă el era comandantul. Spre disperarea mea, jucăriile de pe

raft trebuiau așezate întotdeauna în ordine cazonă, creioanele reintroduse în cutiile lor, iar pantofii, bine văcsuiți, se înșirau întotdeauna perfect aliniați de-a lungul antreului. Se întâmpla ca, sfidând teroarea paternă, să-mi las uneori camera într-o dezordine artistică care îmi producea o satisfacție malițioasă. Tata era de fiecare dată cuprins de o autentică și adâncă durere sufletească. Abia stăpânindu-și emoțiile și c-o voce ușor strangulată, îmi explica necesitatea respectării ordinii și disciplinei, care erau, după el, cele mai sfinte imperative ale moralei omenești:

– Dragul meu băiat, nu pot pricepe cum de poți trăi, cum de poți respira într-o astfel de babilonie; cămașa boțită sub scaun, un ciorap pe masă, altul pe bibliotecă, cărțile par aruncate pe rafturi cu furca: dacă scot una, restul volumelor curg pe jos; creioanele sunt aruncate de-a valma, masa e plină de lipici, iar aici ce văd: farfuria cu resturi de mâncare de ieri, în mijlocul patului! De câte ori să-ți repet că nu-mân-căm-în-dor-mi-tor! – se aprindea el din ce în ce mai tare – uite în ce dezordine oribilă trăiești! Privește în jurul tău! Vezi? Îți place?! – Mă uitam puțin în jur, vedeam și, la drept vorbind, îmi plăcea; dezordinea aceea emana un soi de intimitate personală: era dezordinea mea. Pentru mine era un fel de *ordine* și nu puteam înțelege de ce pe el ordinea asta îl deranjează în asemenea hal. Oare de ce se cheamă ordine numai când cărțile sunt în bibliotecă, creioanele în cutie și farfuriile în bufet? De ce nu ar putea fi ordonate și altfel lucrurile? Pe mine, unul, ordinea rectilinie-cubică, rece și impersonală a tatălui meu mă exaspera, nu încercam însă să-l contrazic. Plecam capul cu umilință, prefăcându-mă foarte spășit, și continuam să

ascult partea a doua a prelegerii, care, după o schemă binecunoscută, suna cam așa:

– Ți-am explicat de atâtea ori... când vei înțelege, în sfârșit, că fără ordine și disciplină nu poți avea o viață liniștită, pașnică și echilibrată? Totul trebuie măsurat cu exactitate, planificat și executat regulamentar. Numai așa vom putea evita surprizele neplăcute (dar și pe cele plăcute, îmi spuneam în sinea mea). Imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă mașinile, oamenii și celelalte vehicule ar circula pe stradă așa, fără nici o ordine și regulă?!

– Păi, chiar ar fi de groază – aprobam eu, în timp ce mă gândeam cu câtă plăcere treceam pe roșu și cum obișnuiam să alerg în slalom printre mașinile care mă claxonau.

– Sau, de exemplu, planetele: ce s-ar întâmpla dacă s-ar învârti doar așa, fără nici o noimă? Imaginează-ți că Pământul s-ar apropia de Soare doar așa, că are el chef! Îți închipui ce s-ar întâmpla atunci?

Am dat din cap afirmativ.

– Ei vezi? În viață este la fel: omul are nevoie de legi, de reguli pentru ca să poată evolua fără opreliști pe drumul său. Acesta este rostul ordinii și al disciplinei. Ai priceput, fiule?

Eu da, el însă nu pricepea că aici e vorba de cu totul altceva decât la „mașini, oameni și alte vehicule“, dar nu găseam cuvintele potrivite să-i explic. Aceasta era religia lui; iar el credea orbește în ea.

Bietul meu tată, în fond, îmi voia binele, însă metodele lui erau cu totul greșite: nu știa să se joace. Dacă ar fi încercat să mă învețe în joacă, poate aș fi îndrăgît ordinea, dar așa am ajuns s-o detest cumplit.

Mama era complet diferită: cu suflet delicat, sensibilă, intuitivă și cam tăcută. Credea în Dumnezeu și în vise. Nu încerca niciodată, ca tata, să-și impună voința prin forță sau vociferări, totuși lucrurile se aranjau întotdeauna după cum credea ea de cuviință. În controversile lor religioase, mama părea o învinsă – tata interzicându-i categoric „să umple capul copiilor cu aiureli superstițioase“ – viața însă avea să-i dea dreptat eauna mamei.

În ciuda nenumăratelor discuții contradictorii, sau mai degrabă împreună cu ele, cei doi nutreau unul față de altul un nemărginit atașament. Virilitatea îndărătnică a tatălui meu se completa armonios cu feminitatea rafinată și senzitivă a mamei, oferind fanteziei sale înaripate un sprijin stabil. Îl certa deseori pe tata pentru neclintita lui încăpățănare, dar reproșurile erau mai degrabă semnele vizibile ale luptei tainice dintre doi îndrăgostiți. Erau reproșuri lipsite de mânie sau intenție jignitoare. Iar tatăl meu își vedea sentimentele mistice, reprimare, proiectate în sufletul sensibil al soției sale și se străduia să le combată prin intermediul ei.

Apoi avu loc o întâmplare care-l puse pe gânduri pe tata.

Unitatea de care aparținea urma să intre într-o aplicație militară. Muzicanții nu erau obligați să participe, dar pregătirile febrile ale tatălui meu începuseră cu o săptămână înainte. Zi de zi ne vorbea împurpurat de emoție despre preparative, își spălă rucsacul, iar hainele lui fuseseră pregătite cu trei zile înaintea evenimentului. Era ca un copil mic în așteptarea lui Moș Crăciun: număra câte nopți mai avea de dormit până la ziua cea mare.

Cu două zile înaintea plecării, mama avusese un vis straniu. Ședeam la micul dejun când îi povesti tatei. Era

albă ca varul, vocea tremurată îi trăda zbuciumul lăuntric. Se forța să-și găsească vorbele.

– Nu știu, cum să-ți spun... știu că tu nu crezi în lucrurile astea, dar... astă noapte am visat ceva foarte ciudat...

– Poate ți-a căzut greu cina – o întrerupse tata, zâmbind larg pe sub mustață, dar mama nu avea chef de glume. Continuă mai decisă.

– Erai călare pe un cal mare și negru, în veșmânt alb, cu fața spre mine, dar cu ochii închiși. Te-am strigat, dar tu nu mi-ai răspuns. Apoi calul s-a-ntors și-a pornit, dar nu alerga, ci parcă înota. Te îndepărtai întruna. Eu te strigam disperată, dar tu nu priveai înapoi. Nu ți-am mai văzut chipul. Am început să plâng în hohote și-am auzit cântând corul îngerilor. M-am trezit cu fața udă de lacrimi, dar eram atât de fericită să te-aud respirând lângă mine și să te pot îmbrățișa! Nu m-am putut liniști nici acum. Simt o durere neobișnuită în jurul inimii.

– Las' că-ți trece – mângâie el liniștitor fața mamei.

– Aș vrea să nu pleci în aplicație. Tu nu ești obligat să participi.

– Vorbești prostii, Anelie!

– Știam că nu mă vei lua în seamă. N-ai putea s-o faci pentru mine, măcar o dată? Știi doar că nu obișnuiesc să-ți cer nimic!

– Cere-mi orice altceva, scumpa mea Anelie, și-ți fac pe plac. Numai asta nu. La asta nu pot renunța.

Mama n-a mai spus nici-o vorbă, dar tăcerea aceea ne-a tulburat mai mult decât vorbele ei rupte din suflet.

Dimineața următoare, înainte de plecare, mama își îmbrățișă îndelung și pățimaș tovarășul de viață. Ochii ei erau plini de lacrimi.

– Promite-mi că vei avea mare grijă de tine – șopti ea.

– Sigur că voi avea... întotdeauna am.

– Și ia asta cu tine – adăugă cu vocea stinsă, punându-i ceva în mână.

– Ce-i asta? – în palma tatei lucea o cruciuliță de aur.

– Te rog, nu mă refuza – spuse mama în șoaptă, dar cu o forță ce-mi cutremură întreaga ființă.

– Bine... Dar numai de dragul tău. Știi că eu nu cred în astfel de superstiții...

L-am revăzut pe tata peste două zile. Zăcea la secția de urgență a spitalului militar: avea piciorul drept în ghips de la gleznă în sus, iar el suduia plin de amărăciune.

– Să-i ia naiba pe tăntălăii și nătăfleții ăștia! Acum n-am decât să zac în pat luni de zile și-am pierdut și aplicația. Dracu' să-i ia ... – însă întârzia să ne spună ce se întâmplase de fapt. Până la urmă ne povesti un coleg care fusese la fața locului.

– Păi, să vedeți, noi tocmai descărcam lăzile din barcă pe vapor. Le dădeam din mână în mână, domnul plutonier ne îndruma de jos, din barcă. Un soldat de lângă parapet a apucat greșit o ladă grea, care a căzut înapoi în barcă. Ne-a înghețat sângele în vine. Dacă domnul plutonier nu s-ar fi tras brusc îndărăt, lada i-ar fi sfărâmat craniul; așa i-a fracturat doar femurul.

Pe mine povestea asta m-a tulburat din motive încă neînțelese. Surorile mele tăceau speriate. Numai mama era fericită și recunoscătoare cerului; osul ca osul, bine că soțul ei trăia!

– Vezi, băiete! – mă dăscălea tata, după ce începuse să umble sprijinit în baston – de-asta îți tot repet mereu: